

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH120033

NAZWA
OBSZARU Bednarka

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH120033	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Bednarka

1.4. Data opracowania 2004-01	1.5. Data aktualizacji 2025-05
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2007-03
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2009-02
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2022-10
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 29 sierpnia 2022 r. w spr. soo Bednarka (PLH120033)

Wyjaśnienia:	Powiększenie (korekta granic) - grudzień 2012 r. Zmniejszenie pow. - 11.2019 r.
--------------	---

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna
21.3329

Szerokość geograficzna
49.6493

2.2. Powierzchnia [ha]:
1270.49

2.3. Obszar morski [%]
0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2 Nazwa regionu

PL32	Podkarpackie
PL21	Małopolskie

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (98.84 %)

Alpejski (1.16 %)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

[Powrót](#)

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
6510			338.07		G	B	C	B	B
9110			5.31		G	C	C	B	C
9130			97.55		G	B	C	B	C
9170			200.25		G	C	C	C	C
9180			0.21		G	B	C	B	C
91E0			24.44		G	D			

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
A	1193	Bombina variegata			p				P	DD	D			
I	1060	Lycaena dispar			p				P	DD	D			
M	1303	Rhinolophus hipposideros			r	35	55	i		G	C	B	C	B

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

3.3. Inne ważne gatunki fauny i flory (opcjonalnie)

Gatunek					Populacja na obszarze				Motywacja						
Grupa	KOD	Nazwa naukowa	S	NP	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Gatunki wymienione w załączniku	Inne kategorie					
					Min	Maks		C R V P		IV	V	A	B	C	D
P		Gladiolus imbricatus			100000	100000	i	C							X

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, Fu = grzyby, I = bezkręgowce, L = porosty, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- KOD: w odniesieniu do ptaków z gatunków wymienionych w załączniku IV i V należy zastosować nazwę naukową oraz kod podany na portalu referencyjnym.
- S: jeśli dane o gatunku mają charakter poufny i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki Według standardowego Wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategoria: kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = występuje.
- Kategorie motywacji: IV, V: gatunki z załączników do dyrektywy siedliskowej, A: dane z Krajowej Czerwonej Listy; B: gatunki endemiczne; C: konwencje międzynarodowe; D: inne powody

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N10	25.65
N19	24.57
N16	22.52
N12	27.26
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Położenie obszaru

Obszar pod względem fizyczno-geograficznym (Kondracki 2002) należy do Prowincji Karpaty Zachodnie z Podkarpaciem Zachodnim i Północnym, Podprowincji Zewnętrzne Karpaty Zachodnie, Makroregionu Pogórze Środkowobeskidzkie, Mezo-regionu Pogórze Jasielskie, natomiast według regionalizacji geobotanicznej Matuszkiewicza (2008) podzielony jest między Okręg Dołów Jasielsko-Sanockich, Podokręg Gorlicki oraz Okręg Beskidu Niskiego, Podokręg Beskidu Niskiego Środkowego „Przełęcz Dukielska – Dolina Ropy”, przynależne do Działu Wschodniokarpackiego i Krainy Karpat Wschodnich.

Geologia i gleby

Podłoże geologiczne zbudowane jest z trzeciorzędowych utworów fliszowych jednostki magurskiej. Skąły te tworzą naprzemienne warstwy piaskowców i łupków o zróżnicowanych właściwościach fizycznych, w tym o różnej odporności na wietrzenie. Najtwardsze piaskowce budują wzniesienia o najwyższych wysokościach, w tym Cieklinkę, natomiast rozległe obniżenia wypreparowane zostały w skałach bardziej podatnych na wietrzenie, z większym udziałem łupków. Gleby tworzone na takim podłożu to często silnie szkieletowe gleby zbudowane z pyłów, glin pylastych i ilów pylastych. W miejscach silnie wyniesionych, na stromych zboczach i stokach powstają gleby brunatne, bardzo często o charakterze inicjalnym z dużym udziałem rumoszu. W niższych położeniach, powstają bardziej przydatne produkcyjnie gleby brunatne wytworzone na lessach i utworach lessopodobnych. Niewielkie powierzchnie nad potokami w południowej części obszaru zajmują mady, stanowiące najwartościowsze rolniczo gleby. Na zboczach wzniesień, w miejscach o utrudnionym odpływie wody powstają na bardzo niewielkich powierzchniach gleby torfowe.

Budowa geologiczna wzniesień obszaru Bednarka (głównie w masywie Cieklinki), jak również znaczne nachylenia i uwarunkowania hydrologiczne wywołują ruchy masowe na zboczach (osunięcia, obrywy, spęływanie podłoża). Niekiedy zjawiska takie obejmują znaczące powierzchnie i powodują przemieszczanie się podłoża skalno-glebowego na znacznej długości zbocza.

Hydrologia

Sieć hydrologiczna, utworzona z niewielkich cieków, jest najsilniej rozwinięta w południowo-wschodniej części obszaru, która odwadniana jest przez potok Bednarka wraz z licznymi drobnymi dopływami, w tym rowami melioracyjnymi wśród łąk i pastwisk. Z południowo-zachodniej części odpływają ku zachodowi bezimienne dopływy Libuszanki, a z wzniesienia Rękaw, na północnym zachodzie wypływa potok Lipianka. Z północnej części obszaru wypływają natomiast niewielkie potoki bez nazwy, wpływające do Bednarki w miejscowościach Radość i Pagórek.

Struktura krajobrazu

W strukturze krajobrazu najwyraźniej odcina się kulminacja Cieklinki (510 m n.p.m) o wybitnych, stromych zboczach, których nachylenia, głównie od strony północno-zachodniej i zachodniej, sięgają miejscami 45°. Północne zbocza Cieklinki przecięte są wyraźną skarpą, utworzoną prawdopodobnie przez stare osuwisko, i dalej łagodnie opadają aż do wsi Bednarskie. W kierunku zachodnim Cieklinka przez szeroką przełęcz łączy się z zalesionym wzniesieniem Rękaw. Środkowa część obszaru, w której położona jest wieś Bednarka, stanowi w większości odlesione, kotlinowe obniżenie między Cieklinką i Rękawem a wzniesieniami Perehyba i Ferdel na południu. W tej części skupiona jest większość zabudowy osadniczej. Południowa część obszaru, położona na południe od drogi Nowy Żmigród-Gorlice, obejmuje część doliny Bednarki wraz z jej dopływami

oraz północne, najniższe zbocza wzniesień Beskidu Niskiego, położonych w Magurskim Parku Narodowym. W tej części obszaru, najwyraźniejszym wzniesieniem jest Łysa Góra, stanowiąca południowo-zachodnią granicę obszaru.

Korytarze ekologiczne

Korytarze ekologiczne obszaru tworzone są przede wszystkim przez pasowo wykształcone zarośla (w tym zarośla łąkowe), powiązane z ciekami, przepływającymi przez środkową i południową część obszaru. Wzmacniają one łączność między kompleksami leśnymi Cieklinki i Rękawa a lasami masywu Magury Wątkowskiej. Są one również jedynymi drogami migracji dla wielu gatunków, łącząc lasy obszaru Bednarka z innymi większymi kompleksami leśnymi w pobliżu Krygu, Pagorzyny i Duląbki.

Uwarunkowania społeczno - gospodarcze

Kluczowe znaczenie dla obszaru mają dwa główne kompleksy leśne. Są to: Cieklinka w części wschodniej i północno-wschodniej oraz Rękaw w części północno-zachodniej. Większość gruntów leśnych znajduje się w zarządzie Lasów Państwowych, natomiast zarówno w masywie Cieklinki jak i na Rękawie znajdują się niewielkie powierzchnie lasów prywatnych oraz większe płaty lasów komunalnych. Łąki i pastwiska stanowią w Bednarce podstawę gospodarki rolnej, nastawionej na hodowlę zwierząt. Dlatego do specyficznych cech obszaru należą także z jednej strony dobrze zachowane, rozległe łąki świeże oraz pastwiska, znajdujące się głównie w części południowej oraz środkowej. Z drugiej strony duże powierzchnie łąkowe, głównie w części środkowo-północnej obszaru, zajmują spontaniczne i celowe zalesienia. Mają one korzystne znaczenie z punktu widzenia poprawy możliwości migracji zwierząt (w tym nietoperzy) ale jednocześnie zajmują część dotychczasowych, cennych siedlisk łąkowych.

4.2. Jakość i znaczenie

Siedliska przyrodnicze z Załącznika I Dyrektywy 92/43EWG6510 Nizinne i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie Łąki świeże (*Arrhenatherion elatioris*) zajmują w obszarze 338,07 ha, czyli około 26% jego całkowitej powierzchni. Jednocześnie stanowi to poniżej 1 % powierzchni tego siedliska w całej Polsce (względna powierzchnia „C”). Stopień reprezentatywności określono jako dobry (B), co wynika z występowania w nich typowego i bogatego zestawu gatunków. Stan zachowania łąk świeżych został oceniony jako dobry (B). Na taką ocenę wpłynął różny stopień zachowania siedliska. Z jednej strony występują tu płaty bardzo dobrze zachowane z prawidłową strukturą i składem florystycznym, bez zniekształceń, z drugiej natomiast spore powierzchnie zajęte są płatami w mniejszym lub większym stopniu zaburzonymi. Zaburzenia te wynikają głównie z zaprzestania użytkowania i przejawiają się stopniową ekspansją silnie konkurencyjnych gatunków zielnych, takich jak trzcinnik piaskowy *Calamagrostis epigejos* oraz krzewów i drzew. Inne płaty natomiast są użytkowane zbyt intensywnie – nadmiernie wypasane – co powoduje ich zubożenie florystyczne, rozprzestrzenianie się gatunków nitrofilnych, towarzyszących wypasowi, a także naruszanie podłoża glebowego i jego wzmogoną erozję. Ogólnie dla siedliska w obszarze, wszystkie podkryteria określono jako stopień II w trzystopniowej skali. Stopień zachowania struktury - dobrze zachowana, wynika z dominacji łąk o dobrej reprezentatywności przy jednoczesnym uwzględnieniu występowania płatów zniekształconych. Stopień zachowania funkcji – dobre perspektywy, uznano, że aktualne tendencje społeczno-gospodarcze pozwalają sądzić, że stan większości łąk w obszarze nie ulegnie pogorszeniu w przyszłości, a dalszej degradacji podlegać będą jedynie płaty wyłączone z użytkowania. Możliwość odtworzenia – możliwa przy średnim nakładzie sił i środków. Większość łąk w obszarze podlega obecnie prawidłowemu, z przyrodniczego punktu widzenia, użytkowaniu i dlatego nie ma konieczności wprowadzania dodatkowych działań w zakresie ochrony czynnej. Znacząco mniejsza część łąk pozostaje wyłączona z użytkowania i na nich odtworzenie właściwego stanu ochrony jest praktycznie niemożliwe. Ocenę ogólną ustalono na „B” (dobra), co wynika zarówno ze znacznego areалу siedliska w obszarze jak i dobrego stanu zachowania na jego przeważającej części. 91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe Łęgi zachowały się w obszarze głównie w postaci wąskich, niekiedy silnie zniekształconych zarośli wzdłuż potoków biegnących pomiędzy łąkami i pastwiskami oraz zabudową wiejską, rzadziej w otoczeniu grądów, buczyn i płatów żyznej jedliny. Zarówno sposób wykształcenia, jak i całkowita powierzchnia (25,08 ha) uzasadniają przyznanie łągom w zakresie reprezentatywności oceny „D” i tym samym nie poddaje się ich dalszym ocenom. 9110 Kwaśne buczyny Siedlisko kwaśnej buczyny reprezentowane jest w obszarze przez kwaśną buczynę górską (9110-2). Zajmuje łącznie w obszarze 5,31 ha, czyli około 0,41% jego całkowitej powierzchni. Jednocześnie stanowi to znikomo małą część powierzchni tego siedliska w Polsce (względna powierzchnia „C”). Stopień reprezentatywności ustalono jako znaczący (C). W głównej mierze miał na to wpływ sposób wykształcenia kwaśnych buczyn, który nieco odbiega od wzorca syntaksonomicznego. Stan zachowania kwaśnych buczyn został oceniony jako dobry (B). Złożyły się na to oceny cząstkowe. Stopień zachowania struktury - dobrze zachowana (II), wynika z dominacji płatów o dobrej reprezentatywności.

Stopień zachowania funkcji – dobre perspektywy (II), kwaśne buczyny, znajdują się, w dużej części, na gruntach w zarządzie LP dlatego stwierdzono, że nie istnieje ryzyko niekorzystnej zmiany sposobu gospodarowania na tym siedlisku. Możliwość odtworzenia – możliwa przy średnim nakładzie sił i środków. Biorąc pod uwagę obecny stan i sposób gospodarowania w areale kwaśnych buczyn nie ma konieczności znaczącej zmiany tego sposobu, a jedynie jego modyfikację. Ocenę ogólną ustalono na „C” (znacząca), co wynika w głównej mierze z dobrego stanu zachowania na jego przeważającej części, przy jednocześnie niewielkiej powierzchni zajmowanej przez siedlisko w obszarze.9130 Żyzne buczynySiedlisko żyznej buczyny reprezentowane jest w obszarze przez żyzną buczynę karpacką (9130-3) i zajmuje w obszarze 101,26 ha, czyli 7,85 % jego całkowitej powierzchni. Jednocześnie stanowi to znikomą część całkowitej powierzchni tego siedliska w całej Polsce (względna powierzchnia „C”). Stopień reprezentatywności ustalono jako dobry (B). Ocena ta wynika z przewagi płatów typowych pod względem struktury florystycznej zbiorowiska. Stan zachowania żyznych buczyn został oceniony jako dobry (B). Złożyły się na to oceny częściowe. Stopień zachowania struktury - dobrze zachowana (II), wynika z dominacji płatów o dobrej reprezentatywności. Stopień zachowania funkcji – dobre perspektywy (II), żyzna buczyna znajduje się w przewadze na gruntach w zarządzie LP, dlatego stwierdzono, że nie istnieje ryzyko niekorzystnej zmiany sposobu gospodarowania na tym siedlisku. Możliwość odtworzenia – możliwa przy średnim nakładzie sił i środków. Biorąc pod uwagę obecny stan i sposób gospodarowania w obrębie żyznej buczyny nie ma konieczności znaczącej zmiany tego sposobu, a jedynie jego modyfikację. Ocenę ogólną ustalono na „C” (znacząca), co wynika z relatywnie niewielkiego arealu i stanu zachowania żyznych buczyn w obszarze.9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalnySiedlisko grądu subkontynentalnego (Tilio-Carpinetum) występuje na powierzchni 200,25 ha, czyli około 16% jego całkowitej powierzchni. Jednocześnie stanowi to około 0,015% powierzchni tego siedliska w całej Polsce (względna powierzchnia „C”). Reprezentatywność grądów oceniono jako znaczącą (C). Niska ocena spowodowana została tu głównie zniekształceniem większości płatów, ubogim runem, w znacznym stopniu zdominowanym przez gatunki ekspansywne. Stan zachowania określono jako zdegradowany (C) co wynika z ocen częściowych. Stopień zachowania struktury – średnio zachowana lub częściowo zdegradowana (III). Struktura płatów grądowych została zaburzona wprowadzeniem gatunków obcych siedliskowo, co wpłynęło także na zubożenie runa. W niektórych płatach drzewostan został dalece odmłodzony i ujednolicony. Stopień zachowania funkcji - dobre perspektywy (II), grądy znajdują się w przewadze na gruntach w zarządzie LP, w mniejszej zaś części na gruntach komunalnych lub prywatnych, dlatego stwierdzono, że nie istnieje ryzyko niekorzystnej zmiany sposobu gospodarowania na tym siedlisku. Możliwość odtworzenia – trudna lub niemożliwa (III). Biorąc pod uwagę obecny stan i sposób gospodarowania w areale grądu konieczne są istotne zmiany tego sposobu, prowadzące między innymi do stopniowego usunięcia gatunków obcych siedliskowo. Ocenę ogólną ustalono na „C” (znacząca), co wynika głównie ze zniekształcenia struktury florystycznej grądów oraz z ich stanu zachowania.9180 Jaworzyny i lasy klonowo-lipowe na stromych stokach i zboczachSiedlisko priorytetowe, reprezentowane przez dwa niewielkie płaty o łącznej powierzchni 0,21 ha, co stanowi około 0,02% jego całkowitej powierzchni i znikomą część powierzchni tego siedliska w Polsce (względna powierzchnia „C”). Stopień reprezentatywności określono jako dobry (B). Ocena ta wynika z dość typowego wykształcenia płatów siedliska. Stan zachowania jaworzyn został oceniony jako dobry (B). Złożyły się na to oceny częściowe. Stopień zachowania struktury - dobrze zachowana (II), ocena wynika z występowania w płatach jaworzyn znaczącej grupy gatunków charakterystycznych tego siedliska. Stopień zachowania funkcji – dobre perspektywy (II), jaworzyna znajduje się wyłącznie na gruntach w zarządzie LP, dlatego stwierdzono, że nie istnieje realne ryzyko niekorzystnej zmiany sposobu gospodarowania na tym siedlisku. Możliwość odtworzenia – łatwa (I). Biorąc pod uwagę obecny stan i sposób gospodarowania w płatach jaworzynowych nie ma konieczności wprowadzania ochrony czynnej. Ze względu na swoje położenie na stromym zboczu nie prowadzi się w ich obrębie pozyskiwania drewna, tak więc za wystarczające działanie uznano wyłączenie płatów jaworzyn oraz otaczającej ich buczyny z użytkowania. Ocenę ogólną ustalono na „C” (znacząca), co wynika z niewielkiej łącznej powierzchni w obszarze przy dobrym stanie zachowania oraz korzystnych perspektywach ochrony siedliska.Podstawowym źródłem oceny stanu zachowania wszystkich siedlisk przyrodniczych była wykonana w 2012 roku inwentaryzacja w granicach całego obszaru Bednarka.Gatunki z Załącznika II Dyrektywy 92/43EWG1193 Bombina variegataKumak górski występuje w rozproszeniu na kilkunastu stanowiskach, głównie w obszarach leśnych i na ich skrajach. Obserwowany był przede wszystkim w astatycznych zbiornikach wodnych, na drogach gruntowych i przydrożach. Jego liczebność nie została oszacowana i wymaga dalszych badań. Prawdopodobnie obszar ma niewielkie znaczenie dla zachowania tego gatunku.1060 Lycaena disparCzerwończyk nieparek został stwierdzony kilkakrotnie w wilgotnych ziołoroślach, które rozwinęły się na dawnych łąkach. Jego liczebność nie została oszacowana i wymaga dalszych badań. Prawdopodobnie obszar ma niewielkie znaczenie dla zachowania tego gatunku.1303

Rhinolophus hiposeideros Obszar ważny dla podkowca małego Rhinolophus hiposeideros ($2\% \geq p > 0\%$ populacji krajowej). Podkowiec mały – ocena ogólna B, w tym: Populacja: 35-55 os., co stanowi około 0,5-1% populacji krajowej (wg. Mleczek i Szatkowski 2001, Szkudlarek i in. 2008, Szkudlarek i in. 2003, PTPP „pro Natura” – dane niepublikowane) – ocena C. Zachowanie: ocena B, w tym: Stopień zachowania siedliska: III – elementy zachowane w średnim stanie lub częściowo zdegradowane (otoczenie kolonii zagrożone degradacją). Możliwość odtworzenia: odtworzenie łatwe. Izolacja: ocena C. Bednarka stanowi jeden z cenniejszych obszarów rozrodu nietoperzy w południowo-wschodniej Polsce i jedno z najważniejszych na Podkarpaciu. Stwierdzono tu gatunek z Załącznika II Dyrektywy Rady 92/43/EWG: podkowca małego Rhinolophus hipposideros. Na obszarze znajduje się kolonia rozrodcza tego gatunku w kościele w Bednarce (35-55 osobników, ok. 0,5-1% krajowej populacji gatunku). Otoczenie budynku, w którym mieści się kolonia jest w bardzo złym stanie. Postępująca degradacja drzew otaczających kolonię stanowi zagrożenie zarówno dla ekspozycji wlotów dla nietoperzy jak i dla samego budynku - siedliska kolonii. Inne ważne gatunki Gladiolus imbricatus Mieczyk dachówkowaty jest gatunkiem objętym w Polsce ścisłą ochroną. Posiada jeszcze dość liczne, rozproszone stanowiska, skupione w przewadze w południowej części kraju, jednak w ciągu ostatniego półwiecza wiele z nich uległo zanikowi. Lokalnie gatunek jest dość rzadki, a tylko w obszarze Bednarka i w jej otoczeniu występuje masowo. Jego występowanie nadaje tutaj łąkom świeżym w okresie kwitnienia charakterystyczny aspekt. Bardzo ostrożne i prawdopodobnie zaniżone szacunki wskazują, że liczebność populacji oceniać na co najmniej 50 000 osobników. Ze względu na dużą wartość przyrodniczą łąk świeżych w obszarze Bednarka należy uznać mieczyka dachówkowatego za ważny, z punktu widzenia ochrony tych łąk, gatunek.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
H	B02.04		i
H	J03.01		i
H	K01.01		i
H	K03.04		i
M	E06		i
L	D01.02		i
L	I02		i
L	L05		i
L	L10		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
L	x	X	i

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednocześnie.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ	[%]

Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Mleczek T., Szatkowski B. 2001. Wyniki letnich kontroli stanowisk nietoperzy w Beskidzie Niskim i na Pogórzu Karpackim. Jaskinie Beskidzkie 4: 21-22.2. PTPP „pro Natura” – dane niepublikowane.3. Szkudlarek R., Węgiel A., Węgiel J., Paszkiewicz R., Mleczek T. 2008. Nietoperze Beskidu Sądeckiego i Beskidu Niskiego. Nietoperze 9: 29-58.4. Szkudlarek R., Węgiel A., Węgiel J., Paszkiewicz R., Mleczek T., Gottfried T., Grzywiński W., Gubańska A., Iwaniuk Ł., Adamski A., Dudek I. 2003: Nietoperze Beskidu Sądeckiego i Niskiego. PON.5. Wróbel D. 2012. Plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Bednarka PLH120033 w województwie podkarpackim. Rzeszów.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL01	0.1				

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL01	Magurski Park Narodowy	*	0.1

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Krakowie
Adres:	Polska Mogilska 25 31-542 Kraków
Adres e-mail:	sekretariat.krakow@rdos.gov.pl

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Rzeszowie
Adres:	Polska Józefa Piłsudskiego 38 35-001 Rzeszów
Adres e-mail:	sekretariat@rzeszow.rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒	Tak	Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 5 sierpnia 2014 r., publikowane w Dzienniku Urzędowym Województwa podkarpackiego, poz. 2231, w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Bednarka PLH120033 Link: http://bip.rzeszow.rdos.gov.pl/files/obwieszczenia/24674/Zarzadzenie_RDOS_Rzeszow_Dz_Urz_Woj_Podka_2014_2231.pdf
☐	Nie, ale jest w przygotowaniu	
☐	Nie	

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH120033

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--